

KOSOWO

1945

- 3 września - Antyfaszystowska Skupszcina Serbii ustanawia Autonomiczny Obwód Kosowsko- Metohijski.

1946

- Terytorium dzisiejszej Republiki Kosowa zostaje włączone w skład socjalistycznej Republiki Serbii jako Autonomiczna Prowincja Kosowa i Metohii według Konstytucji Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławia z 31 stycznia 1946.

1955-1956

- Zima- masowe kontrole wykonania polecenia dotyczącego przekazania władzom Serbii broni posiadanej przez prywatne osoby.

1963

- Kosowo zaczyna również być określane jako Pokrajina.

1967

- Listopad- demonstracje Albańczyków w Prisztinie- domagano się statusu republiki dla Kosowa, prawa do samostanowienia, ustanowienie własnego uniwersytetu oraz usunięcie z nazwy członku - Metohija, rannych zostało 37 osób, w tym 13 policjantów, 1 osoba poniosła śmierć.

1969

- Ustanowienie Uniwersytetu w Prisztinie.

1974

- 21 lutego- Na mocy nowej konstytucji SFRJ nazwę prowincji zmieniono na Socjalistyczną Autonomiczną Prowincję Kosowa, jako jedną z dwóch autonomicznych prowincji (oprócz Wojwodiny) Socjalistycznej Republiki Serbii. Autonomia Kosowa została poszerzona, a status prowincji został niemal zrównany z republikańskim z tym, że prowincje nie posiadały prawa do wystąpienia z federacji. Prowincje uzyskały natomiast odrębne instytucje (bank centralny, parlament, rząd, policję), konstytucje oraz prawo do własnego przedstawiciela w Prezydium SFRJ.

1980

- 4 maja- Śmierć Josifa Broz Tito, początek walki o władzę w SFRJ.

1981

- 11, 16 marca, 6 kwietnia- Demonstracje studentów w Prisztinie protestujących przeciw warunkom życia w przepełnionych akademikach (na Uniwersytecie studiowało 54 tys. studentów, w tym 36 tys. na studiach dziennych). Wkrótce przyłączyli się do nich uczniowie, robotnicy, rolnicy, członkowie partii komunistycznej i albańscy policjanci. Głównym hasłem protestujących stało się następnie żądanie Kosowo – Republiką. By stłumić rozruchy szef SDB Kosowa wyjątkowo oddany Belgradowi, Rahman Morina wezwał serbską policję; w rozruchach miało zginąć około 300 osób, a 811 skazano na więzienie. Do dziś przyczyny demonstracji są niejasne. Wśród organizatorów wymieniano marksistów-leninistów pozostających pod wpływem Albanii: Rewolucyjny Ruch Albańskiej Jedności (Adem Demaqi) i Ludowy Ruch Republiki Kosowo. Konkretni organizatorzy nie zostali jednak odkryci.
- Spis powszechny - Albańczycy stanowią w Kosowie 77,4% (1 226 736 osób), a na całym obszarze Jugosławii Albańczyków jest 1 mln 731 tysięcy.

1982

- Belgrad rozpoczął politykę dyferencjacji kadr albańskich, czyli usuwania nacjonalistów na rzecz funkcjonariuszy o orientacji jugosłowiańskiej.
- Adem Vllasi (późniejszy przewodniczący prezydium partii, kwiecień 1986 - maj 1988) został czołowym przywódcą albańskiej nomenklatury.
- 18 września - Z Uniwersytetu w Prisztinie usunięto sześciu profesorów, m. in historyka Ali Hadriego, któremu zarzucono stalinowskie odchylenie (enwerystowskie).

1986

- Kwiecień- Azem Vlassi został wybrany na przewodniczącego Prezydium Związku Komunistów Kosowa i prowadził wojnę na dwa fronty - przeciw Miloševićowi oraz własnym nacjonalistom
- Wrzesień- Opublikowanie fragmentów Memorandum SANU (Srpska akademija nauka i umetnosti), której przygotowanie zleciła w 1985 r. ekipa Ivana Stambolicia w celu otrzymania diagnozy sytuacji w Jugosławii. Wersja robocza, a tylko ta została przygotowana, dzieli się na część ekonomiczną i polityczno-historyczną lub ideologiczną.

Największe problemy wg memorandum:

1. Wieloletnie zapóźnienie gospodarcze Serbii
2. Nieuregulowane stosunki państwowo-prawne z Jugosławią i pokrajinami

3. Ludobójstwo w Kosowie

Memorandum SANU, zamiast być programem reform, okazało się nacjonalistycznym manifestem przeciw ekipie Stambolicia i utorowało drogę do władzy Slobodanowi Miloševiciowi.

1987

- 24 kwietnia - wizyta Slobodana Miloševicia w Kosowie, na Kosowym Polu. Służby bezpieczeństwa zorganizowały masową demonstrację Serbów w Kosowie, zorganizowano też transmisję telewizyjną. Milošević wystąpił jako obrońca Serbów, których prześladowają Albańczycy i wrócił do Belgradu jako bohater narodowy (Stambolić powierzył mu misję prowadzenia rozmów między Serbami a Albańczykami).
- Zima - Serbowie (organizacja partyjna Kosowo Polje, Mitar Balević późniejszy przedstawiciel SPS, Kosta Bulatović, Miroslav Šolević) utworzyli de facto własną partię komunistyczną i własne organy władzy, zasypując petycjami Związek Komunistów Kosowa.

1988

- 28 marca - poprawka do Konstytucji- ograniczenie autonomii Kosowa.
- 17 listopada - Prezydium SKK ugięło się pod presją ze strony Miloševicia i zdymisjonowano albańskich funkcjonariuszy orientacji jugosłowiańskiej. Kaqusha Jashari, Azem Vllasi i kilku innych zostało wykluczonych z Prezydium Związku Komunistów Kosowa, co wywołało albańskie demonstracje trwające od 17 do 21 listopada.

1989

- 27 stycznia - Rahman Morina objął stanowisko przewodniczącego Prezydium Związku Komunistów Kosowa, podporządkowawszy wcześniej Belgradowi policję i zwolniwszy z niej policjantów-zwolenników A. Vllasiego. Początkowo Serbowie żądali kontynuowania polityki „dyferencjacji” kadr albańskich czyli ich podziału na pro- i anty-serbskie, później postanowiono pozbyć się całej nomenklatury albańskiej.
- 27 lutego - wprowadzono stan wyjątkowy w Kosowie, aresztowano m.in. Azera Vlasego.
- 4 lutego - Strajk albańskich górników Trepćy żądających by pozostawić Konstytucję z 1974 roku, zmienić ocenę demonstracji listopadowych (1988) i przywrócić na stanowiska zwolnionych funkcjonariuszy partyjnych: Azemi Vllasiego, Kaqushę Jashari i innych, oraz dymisji ludzi Miloševicia, m.in. Rahmana Moriny.

- 23 marca - W warunkach stanu wyjątkowego parlament w Prisztinie przyjął zmiany w Konstytucji Serbii; 190 obecnych deputowanych głosowało za, 10 przeciw, a 2 wstrzymało się. Nowa formuła przewidywała dla Kosowa autonomię terytorialną z prawem do uchwalenia własnego statusu, ale pod warunkiem zgody parlamentu Serbii. Władze serbskie zapowiedziały, iż głosujący przeciw będą traktowani jako kontrewolucjoniści. W odpowiedzi wybuchły demonstracje, które rozbiła federalna policja, a Politbiuro potępiło ich uczestników. Podczas demonstracji zginęły 22 osoby, w tym dwóch policjantów.
- 23 grudnia - Powstanie Ligi Demokratycznej Kosowa (LDK, Lidhja Demokratike e Kosovës) pod przywództwem Ibrahima Rugovy. Założyciele LDK byli w większości dotychczasowymi członkami Związku Komunistów Kosowa (do parti komunistycznej należeli m.in. Rugowa, Jusuf Buxhovi, Ali Aliu, Sabri Hamiti), a LDK wkrótce licząc 700 tys. członków objęła cały naród. LDK wypowiedziała się za gospodarką rynkową i „różnymi formami własności”, przeciwko państwowym ograniczeniom dla własności i inicjatywy prywatnej. Natomiast w sprawie najważniejszej, tj. statusu Kosowa, stwierdzono, że „immanentnym prawem Kosowa i jego ludności jest, aby narody Jugosławii wypowiedziały się w sposób wolny na temat ponownego uregulowanie i redefinicji stosunków.” Przynajmniej teoretycznie akceptowano więc nadal możliwość istnienia Jugosławii.

1990

- Styczeń- demonstracje młodzieży, zginęło 27 demonstrantów i jeden policjant, wprowadzono godzinę policyjną .
- Marzec- Prezydium Serbii postanowiło, że milicja serbska przejmie funkcje milicji w Kosowie.
- 26 czerwca - Skupština Serbii zdecydowała, z powodu „nadzwyczajnych okoliczności”, iż wszystkie funkcje w Kosowie przejmują władze Serbii i wprowadziła specjalną administrację; komisarzem o nieograniczonych pełnomocnictwach został Momčilo Trajković.
- Lato - Zamknięto albański dziennik „Rilindja” oraz stacje telewizyjne i radiowe nadające po albańsku; w sumie zwolniono blisko 1700 pracowników.
- 2 lipca - Policja zamknęła parlament Kosowa przed 114 albańskimi posłami. Albańscy deputowani ogłosili suwerenną Republikę Kosowo (nadal jednak w ramach

Jugosławii). Decyzja ta została anulowana przez parlament w Belgradzie; wybrano Ibrahima Rugova na prezydenta.

- 5 lipca - Skupština Serbii rozwiązała parlament i wszystkie organy władzy Kosowa. Przedstawiciela Kosowa w Prezydium Jugosławii odtąd mianował parlament serbski. W Kosowie odtąd zaczyna funkcjonować państwo podziemne.
- 7 września - Spotkanie albańskich parlamentarzystów w miejscowości Kaçanik, którzy zdecydowali o przyjęciu nowej konstytucji republiki Kosowa.
- Grudzień - Policja nie dopuściła albańskich uczniów do państwowych szkół średnich.

1991

- Marzec - Ok. 21 tys. kosowskich nauczycieli zostało zwolnionych z pracy po tym, jak odmówili nauczania zgodnie z serbskim programem szkolnym, który miał zastąpić wcześniej używany program kosowski. Pracę straciło też prawie 2 tys. lekarzy i inni pracownicy instytucji państwowych narodowości albańskiej.
- Wrzesień - W referendum przeprowadzonym w Kosowie, 87% głosujących opowiada się za niepodległością Kosowa. Referendum zostało potępione przez władze Jugosławii jako nielegalne. Parlament Republiki Kosowa uchwalił deklarację suwerenności i niepodległości Kosowa.
- Policja nie pozwoliła wejść albańskim studentom do uniwersytetu, gdzie pod ochroną policji rozpoczęło naukę około 7 tys. Serbów, Czarnogórców i pewna liczba Greków.
- Październik - Albania, jako jedyne państwo, uznała niepodległość Kosowa.
- Rozpad SFRJ. Wybuch wojny w Słowenii, Chorwacji, Bośni i Hercegowinie.
- Nałożenie międzynarodowych sankcji na Serbię, której wojska dokonują czystek etnicznych na terytorium Chorwacji i Bośni i Hercegowiny. Uznanie niepodległości byłych republik SFRJ przez Stany Zjednoczone Ameryki.

1992

- Powstanie równoległej administracji, nieuznawanej przez władze w Belgradzie. Utworzono instytucje paralelne w sferze polityki (parlament, rząd), edukacji, opieki zdrowotnej oraz kultury. Całość finansowana była dzięki samo opodatkowaniu Albańczyków w Kosowie – 3% podatek od dochodów indywidualnych oraz 10% podatek od zysków przedsiębiorstw. Dodatkowo napływały środki od Kosowarów z diaspory. W systemie szkolnym, który jako jedyny funkcjonował sprawnie w roku 1994/1995 uczyło się 380 tys. uczniów i pracowało 20 tys. nauczycieli.
- 17 marca - Ponad 7 tys. studentów albańskich rozpoczęło naukę na nielegalnym, lecz tolerowanym przez władze serbskie uniwersytecie albańskim.

- 24 maja - Wybory prezydenckie i parlamentarne w Kosowie. Odbyły się one bez zgody władz Jugosławii, a za lokale wyborcze posłużyły prywatne mieszkania. Jednocześnie Belgrad uczynił niewiele, żeby do wyborów nie dopuścić (dwa główne powody: wybór polityki nieagresji przez lidera LDK, Ibrahima Rugovę, oraz rozpoczynające się równolegle – od kwietnia - oblężenie Sarajewa); do wyborów przystępuje łącznie 22 partie i grupy, frekwencja wyniosła podobno 90%. Ibrahim Rugova, jako jedyny kandydat, został wybrany na prezydenta Republiki Kosowa uzyskując 99,5% oddanych głosów. Jednocześnie odbyły się wybory parlamentarne w 100 okręgach większościowych i 30 proporcjonalnych. LDK uzyskała 96 mandatów (ok. 575 tys. głosów), inne partie albańskie i niezależni posłowie – 29 (ok. 87 tys. głosów), w tym Parlamentarna Partia Kosowa – 13 mandatów, Partia Chłopska Kosowa – 7, Albańska Partia Chrześcijańsko-Demokratyczna – 7, Muzułmanie – 5 miejsc. 14 mandatów zagwarantowano dla Serbów i Czarnogórców, którzy odmówili ich objęcia. Powołano też paralelny rząd, na czele którego stanął Bujar Bukoshi.
- 24 grudnia - W kilka tygodni przed końcem kadencji prezydent George Bush Senior wysłał do Slobodana Miloševicia dokument znany jako „Bożonarodzeniowe ostrzeżenie” (Christmas warning), w którym pisał, że w razie konfliktu w Kosowie spowodowanego przez Serbię, Stany Zjednoczone będą gotowe użyć siły militarnej przeciw Serbom w Kosowie i samej Serbii.

1994

- Powstaje Wyzwoleńcza Armia Kosowa (niektórzy twierdzą, że powstała już w 1992. Pierwszy raz UCzK założyli bracia Gervalla w 1972).

1995

- Zakończenie rozmów pokojowych w sprawie Bośni i Hercegowiny, podpisanie porozumienia z Dayton. Problem Kosowa określony został jako jedna z kwestii do rozwiązania przed zniesieniem sankcji wobec Serbii.

1996

- Początek widocznej działalności Armii Wyzwolenia Kosowa (Ushtria Çlirimtare e Kosovës, UÇK) w odpowiedzi na wzrost represji Belgradu i ataków policji serbskiej.
- Kwiecień - UCK rozpoczyna działalność- dowódca Hashim Thaçi, atak na pięć obozów uciekinierów serbskich z Krajiny oraz zabito 8 nieumundurowanych policjantów serbskich w Deczani i Peć.

1997

- 9 marca - Grupa Kontaktowa ds. byłej Jugosławii (USA, Rosja, Francja, Wielka Brytania, Niemcy i Włochy) nakłada embargo na sprzedaż broni, Miloszevicia wezwano do zaprzestania pacyfikacji Kosowa i nawiązanie kontaktów z Albańczykami w celu pokojowego rozstrzygnięcia konfliktu.
- 1 września - Miloszević proponuje odbudowę ograniczonej autonomii- Rugova się zgadza, UKC nie.
- Październik- serbska policja rozbiła demonstracje albańskich studentów. Odpowiedzią UÇK były ataki na serbskich policjantów.

1998

- Luty – marzec- serbska policja przeprowadziła serię najazdów na region Drenica, skąd wywodziła się większość liderów UÇK- ginie 4 policjantów, 28 lutego następuje akcja zbrojna, w której ginie 29 Albańczyków.
- 4 marca - komunikat- UCK planuje zemstę i kontynuację walki.
- 31 marca -Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła rezolucję 1160 potępiającą nadmierne użycie siły przez policję serbską przeciw cywilom w Kosowie oraz ustanawia embargo na dostawy broni do Serbii.
- Kwiecień - 95% Serbów opowiedziało się w referendum przeciw międzynarodowej mediacji w sprawie Kosowa. Z wyjątkiem Rosji wszyscy pozostali członkowie Grupy Kontaktowej ds. Byłej Jugosławii (USA, Wielka Brytania, Francja, Niemcy, Włochy) zgodzili się na przywrócenie niektórych zdjętych wcześniej sankcji wobec Serbii.
- Maj - Ambasador USA przy ONZ Richard Holbrooke zorganizował pierwsze spotkanie prezydenta Slobodana Miloševicia i Ibrahima Rugovy. Milošević powołał zespół negocjacyjny, który udał się do Prisztiny w celu wzięcia udziału w rozmowach. Po serbskich atakach na Dečani, w których zginęło kilkudziesięciu Albańczyków, negocjacje zostały zerwane.
- Spotkanie Specjalnego Wysłannika USA Roberta Gelbarda z przedstawicielami UÇK w Genewie.
- Wyznaczenie amerykańskiego ambasadora w Macedonii Roberta Hilla na Specjalnego Wysłannika USA do Kosowa, oraz austriackiego ambasadora w Jugosławii Wolfganga Petritscha na Specjalnego Wysłannika UE.
- 16 czerwca - Podróż Miloševicia do Moskwy i spotkanie z prezydentem Jelcynem, po którym we wspólnym oświadczeniu wyrazili zgodę na obecność międzynarodowych obserwatorów w Kosowie.

- 6 lipca - Amerykański charge d'affair w Belgradzie Richard Miles i jego rosyjski kolega powołali Dyplomatyczną Misję Obserwacyjną w Kosowie, która miała kontrolować ruch uzbrojonych pojazdów i sporządzać raporty dot. swobody przemieszczania się i warunków bezpieczeństwa w Kosowie.
- 2 września - Sekretarz Stanu USA Albright i rosyjski Minister Spraw Zagranicznych Iwanow we wspólnym oświadczeniu zaapelowali do Belgradu o wstrzymanie ofensywy przeciw Albańczykom oraz do Albańczyków do rozpoczęcia negocjacji.
- 23 września- Rada Bezpieczeństwa ONZ uchwaliła rezolucję 1199 (przy wstrzymującym głosie Chin), w której zażądała zaprzestania prześladowań pod groźbą „rozważenia dodatkowych środków do zapewnienia lub przywrócenia pokoju i stabilności w regionie”
- 24 września - NATO podjęło pierwsze oficjalne kroki w kierunku interwencji militarnej w Kosowie przyjmując dwa alternatywne plany operacyjne dot. uderzenia z powietrza oraz monitorowania i utrzymywania porozumienia o zawieszeniu broni, jeśli by do takiego doszło.
- 29 września - Wysoki Przedstawiciel ONZ ds. Uchodźców poinformował, że w Kosowie od początku lutego 200 tys. cywilów zostało wypędzonych ze swoich domów, a 60 tys. pozostaje bez dachu nad głową, co w obliczu nadchodzącej zimy może grozić katastrofą humanitarną; wojska serbskie wycofują się do koszar.
- 8 października - UCK ogłasza jednostronny rozejm.
- 13 października - porozumienie Holbrooke - Miloszević- zawieszenie broni w Kosowie; tego samego dnia wydano rozkaz przygotowania lotnictwa NATO do ataku na Jugosławię, ale do ataku nie doszło dzięki porozumieniu.
- 17 i 18 października UKC łamie rozejm- atakuje posterunek serbskiej policji- ginie 3 policjantów.
- 23 października UKC zaatakowała kolumnę wojskową- ginie 2 żołnierzy.
- 14 grudnia miejscowość Peć- w barze ginie 6 serbskich studentów, 3 zostaje rannych.

1999

- 15 stycznia - masakra 45 Albańczyków we wsi Raczak- za winnych uznano serbskie siły bezpieczeństwa.
- 28 stycznia - NATO grozi interwencją, jeśli odrzucony zostanie plan pokojowy Grupy Kontaktowej- ustanowienie trzyletniego okresu przejściowego- Kosowo ma zostać częścią FRJ, uwolnienie więźniów politycznych, przeprowadzenie wyborów, wojska

serbskie mogą stacjonować tylko na pograniczu, ustanowienie lokalnej policji, rozbicie UCK.

- 6 lutego- Początek rozmów w château de Rambouillet we Francji, między przedstawicielami Jugosławii i Kosowa, przy obecności członków Grupy Kontaktowej; pierwsza runda rozmów trwająca do 23 lutego.
- 15-19 marca II runda - dodatkowe warunki Grupy Kontaktowej- referendum dot. Przyszłości Kosowa, które nie wykluczało niepodległości, zgoda na swobodne poruszanie się po FRJ przez NATO- Miloszević odrzuca dodatkowe warunki.
- 18 marca - Podpisanie porozumienia przez delegacje albańską, amerykańską oraz brytyjską. Przewidywała ona stworzenie w Kosowie natowskiego protektoratu, nadając prowincji autonomię w ramach państwa jugosłowiańskiego. Ugody nie podpisały delegacje Jugosławii i Rosji.
- 21-22 marca - Holbrooke w Belgradzie usiłuje skłonić Miloszevicia po przyjęcia tych warunków.
- 24 marca - Początek 78-dniowych nalotów NATO na Jugosławię (Operation Allied Force- pl. Zdecydowana Siła). Głównymi celami, wg oświadczenia Rady Północnoatlantyckiej z 12 kwietnia, było:
 - położenie kresu przemocy i okrucieństwu,
 - doprowadzenie do wycofania z Kosowa wojska i oddziałów paramilitarnych,
 - wprowadzenie do Kosowa międzynarodowej misji wojskowej,
 - zapewnienie bezwarunkowego i bezpiecznego powrotu wszystkich uchodźców,
 - wypracowanie rozwiązania dot. statusu Kosowa w oparciu na porozumieniu z Rambouillet, w zgodzie z prawem międzynarodowym i Kartą Narodów Zjednoczonych.

Szereg państw zachodnich, wśród nich m.in. USA, Wielka Brytania i Polska, zdecydowały się zamknąć placówki dyplomatyczne w Belgradzie i ewakuować ich personel.

Operacja wywołała kontrowersje na arenie międzynarodowej, jak również w ramach Unii Europejskiej. Nie należący jednocześnie do NATO członkowie, jak choćby tradycyjnie neutralna Austria, nie byli skłonni popierać ataków na Jugosławię. Zastrzeżenia co do prawomocności akcji wyraziły też Szwecja, Finlandia i Irlandia. Stanowczy sprzeciw wyraziła Rosja, a premier Jevgenij Primakov odwołał wizytę w Stanach Zjednoczonych. Przeciwnicy operacji przypominali, że miała miejsce bez oficjalnej zgody ONZ i z naruszeniem Karty NZ.

Straty spowodowane nalotami szacuje się od 30 do 120 mld dolarów, w Serbii zniszczono 61 mostów, 121 fabryk, 33 szpitale, 29 szkół, 59 klasztorów.

- 29 kwietnia - Jugosławia złożyła w Międzynarodowym Trybunale Sprawiedliwości skargę przeciw dziesięciu członkom NATO biorącym udział w nalotach (Stany Zjednoczone, Kanada, Wielka Brytania, Francja, Belgia, Niemcy, Włochy, Holandia, Portugalia, Hiszpania). Trybunał nie rozstrzygał w tej sprawie, gdyż Jugosławia nie była naówczas członkiem ONZ.
- 6 maja - plan G8- uwzględniał zastrzeżenia FRJ wobec planu Grupy Kontaktowej.
- 27 maja - Milošević zostaje postawiony w stan oskarżenia przez Międzynarodowy Trybunał ds. zbrodni w Byłej Jugosławii.
- 28 maja - Milošević akceptuje plan- NATO nie do końca odpowiadał ten plan.
- 31 maja - Belgrad oficjalnie przystaje na plan pokojowy dla Kosowa.
- 9 czerwca - podpisano ostateczne porozumienie.
- 10 czerwca -
 - 1) Zgoda Miloševicia na wycofanie wojsk jugosłowiańskich z Kosowa oraz zakończenie nalotów NATO.
 - 2) Przyjęcie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244, na mocy której w Kosowie wprowadzono tymczasową administrację ONZ w ramach misji UNMIK. W dokumencie potwierdzono jednocześnie integralność terytorialną Jugosławii i innych państw regionu, oraz zobowiązano UÇK do rozbrojenia.

2001

- 17 listopada - wybory parlamentarne pod nadzorem OBWE, wygrane przez LDK (Demokratyczna Liga Kosowa) Ibrahima Rugovy (45,65% głosów, 47 mandatów w 120-osobowym parlamencie). Drugie miejsce zajęła PDK (Demokratyczna Partia Kosowa) (25,7%, 27 miejsc). Trzecią pod względem liczebności partią w parlamencie została Koalicja „Povratnik” (Powrót) reprezentująca społeczność Serbów – dzięki 11,34% głosów zdobyli oni 12 mandaty oraz dodatkowo pulę 10 mandatów dla mniejszości serbskiej. Czwarte miejsce zajął AAK (Sojusz na rzecz przyszłości Kosowa), który poparło niecałe 8% głosujących, co zapewniło mu 8 mandatów w parlamencie.

2002

- 4 marca - Ibrahim Rugova wybrany na Prezydenta przez kosowski parlament. W wyniku kompromisu premierem rządu został Bajram Rexhepi (PDK).

- Listopad 2002- Kosowo zostaje pośrednio włączony do Procesu Stabilizacji i Stowarzyszenia SAP (program UE wobec Bałkanów Zachodnich)- ustanowiony zostaje Mechanizm Monitorowania Stabilizacji STM. Kosowo nie mogło być traktowane jako suwerenne państwo, dlatego był to pośredni mechanizm regulowania stosunków z Unią Europejską, która miały odbywać się niezależnie od kwestii statusu Kosowa.

2003

- 14 października - pierwsze bezpośrednie rozmowy między przywódcami Kosowa i Serbii. W Wiedniu spotkały się delegacje Serbii (premier Zoran Đinđić i wicepremier ds. Kosowa Nebojša Čović) oraz Kosowa (Ibrahim Rugova i Nenad Daci, przewodniczący parlamentu), jednak do porozumienia w sprawie przyszłego statusu Kosowa nie doszło.
- Grudzień - UNMIK określił zestaw standardów, wg których w przyszłości miano dokonywać oceny realizacji postanowień rezolucji 1244. Powołano też grupy robocze do oceny sprawności kosowskich instytucji i wyznaczono początek rozmów dot. statusu Kosowa na rok 2005.

2004

- 17 marca - Zamieszki między Albańczykami i Serbami w Mitrovicy zapoczątkowały falę podobnych zdarzeń w całym kraju, której towarzyszyły ataki na domy Serbów i plądrowanie serbskich cerkwi i monastyrów przez Albańczyków. 28 osób zostało zabitych, a około 600 rannych. W atakach ucierpieli też przedstawiciele społeczności Romów i Ashkali, oskarżani przez Albańczyków o współpracę z Serbami podczas wojny 1998-1999.
- 14 czerwca- Rada Unii Europejskiej podjęła decyzję o ustanowieniu pierwszego Partnerstwa Europejskiego z Serbią i Czarnogórą, które obejmowało osobno także Kosowo.
- Lipiec- Biuro Premiera Kosowa powołuje Biuro ds. Integracji Europejskiej.
- Wrzesień- powstaje Biuro Łącznikowe KE w Kosowie ECLO.
- 24 października- Wybory parlamentarne. Po raz kolejny wygrała LDK (Demokratyczna Liga Kosowa) z Ibrahimem Rugovą na czele zdobywając 47 mandatów. Drugie miejsce zajęła Demokratyczna Partia Kosowa) z 30 mandatami, a trzecie AAK (Sojusz na rzecz Przyszłości Kosowa) otrzymując 9 mandatów. Największą partią mniejszości została Serbska Lista dla Kosowa i Metohii (Srpska lista za Kosovo i Metohiju), która do parlamentu wprowadziła 8 posłów, wszystkich

dzięki puli przewidzianej dla reprezentantów kosowskich Serbów, którzy w znacznym stopniu wybory zbojkotowali.

- 3 grudnia- Premierem zostaje Ramush Haradinaj, były komendant UÇK i założyciel AAK (Sojuzsu na rzecz Przyszłości Kosowa). Powstaje koalicyjny rząd LDK i AAK.
- W ramach Mechanizmu Monitorowania Stabilizacji STM zostaje otwarte przedstawicielstwo Komisji Europejskiej w Kosowie.

2005

- 13-14 lutego - wizyta prezydenta federacji Serbii i Czarnogóry, Borisa Tadicia w regionach Kosowa zamieszkanym przez Serbów. Podróżujący pod ochroną natowskich pojazdów i helikopterów Tadić zapewniał, że Kosowo to Serbia. Był to zapewne element kampanii przed planowanym pierwotnie na połowę 2005 r. początkiem rozmów dot. ostatecznego statusu Kosowa.
- 8 marca - Ramush Haradinaj złożył dymisję w wyniku oskarżenia go przez Międzynarodowy Trybunał ds. zbrodni w byłej Jugosławii (ICTY) o zbrodnie przeciw ludzkości kiedy był komendantem UÇK. 3 kwietnia 2008 Haradinaj został uniewinniony z powodu braku wystarczających dowodów i wycofania zeznań przez niektórych świadków. P.o. premiera został Adem Salihaj (LDK).
- 23 marca - w miejsce Haradinaja premierem został Bajram Kosumi (AAK).
- Listopad - Grupa Kontaktowa ds. Kosowa opracowuje zestaw wytycznych dot. ostatecznego statusu Kosowa, w którym m.in. pojawia się stwierdzenie, że nie może być powrotu do stanu sprzed 1999 r., granice Kosowa pozostaną niezmienione i niemożliwe jest też połączenie Kosowa z innym państwem (w domyśle Albanią).

2006

- 21 stycznia - Ibrahim Rugova umiera na raka płuc. Jego obowiązki tymczasowo przejmuje Nexhad Daci, przewodniczący parlamentu.
- 10 lutego - Parlament wybrał Fatmira Sejdiu (LDK) na prezydenta Kosowa.
- Luty - początek rozmów dot. statusu Kosowa prowadzonych przez Specjalnego Wysłannika ONZ, Martiego Ahtisaariego.
- 10 marca- dymisja premiera Bajrama Kosumi (AAK) w reakcji na krytykę ze strony swojej własnej partii. Premierem zostaje Agim Çeku (bezpartyjny), były komendant UÇK.
- 24 lipca - Rozmowy w Wiedniu między reprezentującymi Serbię prezydentem Tadicem i premierem Koštunicą, a delegacją z Kosowa, prezydentem Sejdiu i

premierem Çeku. Mimo oceny Ahtisaariego, że rozmowy były „szczerze”, nie przyniosły one innych rezultatów.

- 30 października- referendum konstytucyjne w Serbii. Nowa ustawa zasadnicza, zaakceptowana przez 51,5% głosujących, zawiera zapis o Kosowie jako integralnej części państwa serbskiego. Frekwencja wyniosła ok. 53%, a referendum zostało zbojkotowane przez większość Albańczyków.
- Biuro ds. Integracji Europejskiej zostaje przemianowane na Agencję ds. Integracji Europejskiej.

2007

- 2 lutego - Martti Ahtisaari przedstawiła propozycję porozumienia dot. statusu Kosowa (którą, uwzględniając późniejsze poprawki, nazwano Planem Ahtisaariego), który przewidywał kontrolowany proces osiągnięcia przez Kosowo niepodległości, bez używania jednak tego słowa. Mimo to propozycja została odrzucona przez Serbię (a zaakceptowana przez stronę kosowską).
- 10 marca - Kolejne spotkanie „na szczycie” w Wiedniu ukazało zupełną niemożność pogodzenia interesów i żądań Serbów (Kosowo jako część Serbii) i kosowskich Albańczyków (niepodległe państwo).
- 13 kwietnia - Rada Bezpieczeństwa ONZ- decyzja o misji obserwacyjnej dla Kosowa i Serbii- weryfikacja planu Ahtisaariego, główny inicjator to Rosja.
- 11 maja - Rada Bezpieczeństwa ONZ- projekt rezolucji popierającej plan i raport Ahtisaariego- odrzuca to Rosja, nawet po drobnych zmianach odrzuca go i 31.05.
- 1 czerwca - Komisja Europejska decyduje na uchwalenie osobnego od Serbii Dokumentu Wieloletniego Orientacyjnego Planowania na lata 2007-2009 dla Kosowa.
- 8 i 9 czerwca - wizyta w Petersburgu premiera Serbii Kosztunica - spotkał się z prezydentem Rosji Putinem - podtrzymano sprzeciw wobec niepodległości Kosowa.
- 10 czerwca - podczas wizyty w Albanii prezydent USA oznajmia, że poprze niepodległość Kosowa bez względu na decyzję Rady Bezpieczeństwa ONZ.
- 17 lipca - Rosja odrzuca tzw. maksimum ustępstw wobec Rosji- rezolucja zakładająca czteromiesięczne rozmowy kosowsko-serbskie.
- 30 sierpnia - spotkanie przedstawicieli Serbii i Kosowa w Wiedniu- premier Kosowa Agim Ceku przedstawia propozycję współpracy kosowsko-serbskiej jako dwóch oddzielnych państw, zagroził jednostronnym ogłoszeniem niepodległości przez Kosowo.

- 12 i 13 września - prezydent Serbii Tadić oraz rząd Kosztunicy opowiadają się za bojkotem kosowskich Serbów wyborów lokalnych i parlamentarnych w Kosowie zaplanowanych na 17.11.
- 19 września - podczas konsultacji USA, UE i Rosji strona kosowska przedstawia projekt o dobrym sąsiedztwie i przyjaźni z Serbią- Serbia natychmiast odrzuca.
- 28 września - kolejna faza negocjacji w Nowym Jorku.
- 7 października - przedstawiciel UE ds. negocjacji w sprawie Kosowa- Wolfgang Ischinger- przedstawia propozycję rozwiązania sporu kosowsko- serbskiego na wzór Dayton.
- 22 października - Trójka- czternastopunktowa platforma negocjacyjna.
- 24 października - Wolfgang Ischinger przedstawia kolejną propozycję rozstrzygnięcia sporu kosowsko-serbskiego - zawrzeć podobną umowę jak RFN i NRD z 1972- nawiązanie relacji bez uznania de iure.
- 5 listopada - Belgrad w odpowiedzi proponuje dla Kosowa status taki jak ma Hongkong- Specjalny Region Administracyjny.
- 17 listopada - Wybory parlamentarne wygrała PDK (Demokratyczna Partia Kosowa, 34% głosów, 37 mandatów), a premierem zostaje Hashim Thaçi. Drugie miejsce zajęła LDK (Demokratyczna Liga Kosowa, 23%, 25 mandatów), a trzecie – AAK (Sojusz na rzecz Przyszłości Kosowa, 12%, 13 mandatów). Partie mniejszości nie utworzyły koalicji wyborczej i otrzymały 1 do 3 mandatów. Powstaje koalicyjny rząd PDK i LDK.
- 10 grudnia - ostateczne fiasko negocjacyjne- raport Trójki uznał, że obie strony nie wykazywały jakiegokolwiek woli do kompromisu.
- 11 grudnia - spotkanie na szczepku ministerstw spraw zagranicznych UE- rozpoczęcie w Kosowie unijnej misji bez zgody Rady Bezpieczeństwa ONZ- sprzeciw Cypru.
- 14 grudnia - szczyt UE w Brukseli- decyzja o zastąpieniu w Kosowie misji UNMIK (ONZ) unijną misją bez zgody Rady Bezpieczeństwa ONZ.
- 27 grudnia - parlament serbski uchwała rezolucję sprzeciwiającą się unijnej misji w Kosowie bez zgody ONZ.

2008

- 9 stycznia - powołanie rządu w Kosowie- premierem zostaje Hashim Thaçi.
- 14 stycznia - tajny plan rządu serbskiego ws. Niepodległości Kosowa- blokada ekonomiczna i komunikacyjna Kosowa oraz przewartościowanie relacji z państwami, które uznają jego niepodległość.

- 4 lutego - Rada Unii Europejskiej ustanawia oficjalnie misję EULEX (Misja UE w Obszarze Prawa, Porządku i Bezpieczeństwa Publicznego w Kosowie) oraz powołuje Specjalnego Przedstawiciela w Kosowie EUSR- został nim Pieter Feith. Według oficjalnego stanowisko EULEX działa w granicach rezolucji 1244, funkcjonuje pod nadzorem UNMIK oraz Specjalnego Wysłannika Sekretarza Generalnego ONZ ds. Kosowa SRSR i będzie neutralna w kwestii statusu Kosowa- w praktyce jest to „milcząca” akceptacja planu Ahtisaariego.
- 9 lutego - kosowska gazeta Koha Ditore podała, że 17.02 Kosowo ogłosi niepodległość.
- 16 lutego - Rada Unii Europejskiej podejmuje decyzję o rozpoczęciu EULEX- wyraźny sygnał, że Unia Europejska popiera niepodległość Kosowa.
- 17 lutego - jednogłośnie przegłosowanie deklaracji niepodległości przez parlament Kosowa, przy nieobecności posłów serbskich. Spotkało się to ze zdecydowanym sprzeciwem Serbii i Rosji; niepodległość Kosowa ma nadzorować unijna misja EULEX- będzie mogła on m.in. zmienić decyzje kosowskich władz.
- 18 lutego - na żądanie Rosji zwołano nadzwyczajne posiedzenie Rady Bezpieczeństwa ONZ. Przedstawiciel Rosji, Vitalij Czurkin, wezwał do unieważnienia deklaracji Prisztiny jako „jawnego naruszenia prawa międzynarodowego” dodając, że „nielegalne działania przywódców kosowskich Albańczyków i tych, którzy ich popierają, wyznaczają niebezpieczny precedens. Podnoszą ryzyko eskalacji napięć i międzyetnicznej przemocy w prowincji i destrukcyjnych konsekwencji dla ładu międzynarodowego budowanego przez ostatnie dekady”; Skupszcina serbska unieważnia decyzję Kosowa; Unia Europejska ustanawia kolejne Partnerstwo Europejskie z Serbią, które objęło Kosowo. Na forum Rady Unii Europejskiej uzgodniono, że państwa członkowskie same będą decydowały o charakterze ich stosunków z Kosowem.
- 21 lutego - manifestacja w Belgradzie m.in. ataki na ambasady tych państw, które uznały niepodległość Kosowa.
- 25 lutego - wizyta w Belgradzie Dmitrija Miedwiediewa, który zapewnia, że Rosja zawsze będzie popierać Serbię.
- 28 lutego - 3 marca - około 270 serbskich policjantów w służbie policji Kosowa odmawia wykonywania rozkazów- zostają zawieszeni.

- 5 marca- Komunikat Komisji Europejskiej pt. „Bałkany Zachodnie- wzmocnienie perspektywy europejskiej”- zawierał m.in. gwarancję „realnej perspektywy europejskiej” dla Kosowa.
- 14 marca - początek okupacji budynku sądu ONZ w północnej, serbskiej części (Kosovskiej) Mitrovicy przez około 300 Serbów. W wyniku starć między protestującymi Serbami a siłami administracji międzynarodowej zginął ukraiński policjant, z ponad 130 osób zostało rannych.
- 17 marca - siły międzynarodowe odbiły budynek- rannych zostało 37 żołnierzy KFOR, 45 policjantów UNMIK- jeden zginął, około 70 cywilów; ONZ oskarża Belgrad o współudział.
- 3 kwietnia - rząd Kosowa przyjął dokument pt. „Plan na rzecz Integracji Europejskiej 2008-2010”.
- 9 kwietnia - Parlament przegłosował nową Konstytucję wzorowaną na Planie Ahtisaariego, gwarantującą przestrzeganie praw mniejszości etnicznych oraz ich udział we wszystkich instytucjach państwowych.
- 12 czerwca - Sekretarz Generalny ONZ Ban Ki-moon- plan uregulowania relacji między UNMIK i EULEX - ograniczenie UNMIK na rzecz EULEX- Serbia uważa, że jedynie Rada Bezpieczeństwa ONZ ma prawo decydowania o zmianie charakteru UNMIK.
- 15 czerwca - Wejście w życie konstytucji. Serbowie utworzyli własny parlament w Mitrovicy, w skład którego weszli przedstawiciele partii z Serbii.
- 11 lipca - Kosowo składa wniosek o członkostwo do Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Banku Światowego i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju.
- 18 sierpnia - umowa o przekazaniu infrastruktury UNMIK misji EULEX- zmniejszenie personelu ONZ o 70%; premier Serbii Mirko Cvetković uważa, że nie ma sensu „obstrukcja dla samej obstrukcji” i trzeba współpracować z EULEX.
- 8 października - Zgromadzenie Ogólne ONZ zdecydowało o skierowaniu legalności kosowskiej deklaracji niepodległości do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości- wniosek o wydanie opinii doradczej; 77 państw za, 6 przeciwnych (m.in. USA i Albania), 74 wstrzymało się, 35 nie wzięło udziału.
- 9 października - Czarnogóra i Macedonia uznają niepodległość Kosowa.
- 26 listopada - Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjmuje raport Sekretarza Generalnego Ki-moon’a- EULEX rozpocznie swoją misję 09.12- przyjęto postulaty Serbii- UNMIK będzie nadzorować serbską administrację, a EULEX kosowską= powstanie czterech

ośrodków władzy w Kosowie- UNMIK, EULEX, rząd Kosowa w Prisztinie oraz administracja serbska.

- 9 grudnia - misja Unii Europejskiej EULEX przejęła od UNMIKu kontrolę nad policją, wymiarem sprawiedliwości i służbą celną; cele misji UNMIK to: wsparcie, doradztwo i nadzór działań organów władzy Kosowa w obszarze prawa i porządku publicznego.
- od 31 grudnia - ataki bombowe i starca w Mitrovicy- porachunki mafii kosowskich i serbskich- obawy przed misją EULEX.
- Agencja ds. Integracji Europejskiej (do 2006 Biuro ds. Integracji Europejskiej) zostaje przemianowane na Agencję ds. Koordynacji Rozwoju i Integracji Europejskiej.

2009

- Styczeń - powstała nowa, (w założeniu) wieloetniczna służba, Siły Bezpieczeństwa Kosowa (Forca e Sigurisë së Kosovës, FSK), które zastąpiły złożony głównie z byłych żołnierzy UÇK Korpus Obrony Kosowa (TMK).
- Luty - Międzynarodowy Trybunał ds. zbrodni w byłej Jugosławii uwolnił Milana Milutinovicia, byłego prezydenta Serbii w latach 1997-2002, od zarzutów zbrodni przeciw albańskim cywilom w Kosowie.
- 9 maja - Kosowo członkiem MFW- 96 państw za, 10 przeciw, 32 wstrzymały się.
- 1 lipca - powrót do pracy prawie wszystkich bojkotujących serbskich policjantów w Kosowie- do maja mieli wypłacane pensje, potem rząd kosowski wystosował do nich ultimatum.
- 11 września - EULEX podpisuje umowę o współpracy z MSW Serbii.
- 15 listopada pierwsze wybory samorządowe w Kosowie- na północy frekwencja wyniosła 7%, na południu 35%.

2010

- Styczeń - zastąpienie Mechanizmu Monitorowania Stabilizacji STM Dialogiem na rzecz Procesu Stabilizacji i Stowarzyszenia SAPD.
- 8 lutego - Międzynarodowa Grupa Zarządzająca w Kosowie popiera Strategię na rzecz integracji północnego Kosowa.
- Kwiecień - utworzenie Ministerstwa ds. Integracji Europejskiej (zastąpił powstałe wcześniej agencje).
- 8 czerwca - przedłużenie mandatu misji EULEX o kolejne dwa lata.
- 22 lipca - MTS wydaje niekorzystną opinią dla Serbii- jednostronna deklaracja niepodległości Kosowa nie narusza prawa międzynarodowego i rezolucji 1244 Rady

Bezpieczeństwa ONZ z 1999 - premier Thaçi uznaje, że brak akceptacji niepodległości Kosowa od teraz będzie sprzeczne z prawem międzynarodowym.

- 28 lipca - Serbia składa w Zgromadzeniu Ogólnym ONZ projekt rezolucji potępiającej jednostronne ogłoszenie przez Kosowo niepodległości- odmowa.
- 9 września - Zgromadzenie Ogólne przyjmuje rezolucję ws. Kosowa, UE zmusza Serbię do ustępstw - obietnica rozpatrzenia wniosku akcesyjnego.
- 24 września - Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności łączenia funkcji głowy państwa i przewodniczącego partii- Fatmir Sejdiu.
- 25 września - władze kosowskie usuwają serbskie szyldy firm telekomunikacyjnych- nie mają kosowskich licencji.
- 29 września - bomba w Mitrovicy- miała zniszczyć przekaźnik sieci komórkowej należącej do kosowskiego operatora, w wyniku eksplozji ranna rozstała trzyletnia dziewczynka.
- 27 września - prezydent Fatmir Sejdiu podaje się do dymisji.
- 15 października - rozpisano wybory na 13.02.2011.
- 16 października - LDK wycofuje się z koalicji z PDK.
- 2 listopada - wotum nieufności dla rządu Hashima Thaçiego, nowe wybory na 12.12.
- 12 grudnia - przedterminowe wybory parlamentarne- PDK- 33,5%, LDK 23,6%, Vetevendosje 12,2%, Sojusz na rzecz Przyszłości Kosowa AKK 10,8%, Sojusz na rzecz Nowego Kosowa AKR 7,1%; frekwencja 47,8%; na północy Kosowa ludność Serbska uniemożliwiła otwarcie lokali wyborczych - trzy ruchome punkty wyborcze.

2011

- 9 stycznia - ponowne wybory w pięciu kosowskich gminach- dały tylko potwierdzenie zwycięstwa PDK.
- 25 stycznia - rezolucja Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy- oskarżenie premiera Kosowa Hashima Thaçiego i jego współpracowników o zbrodnie wojenne i udział w zorganizowanej grupie przestępczej.
- 22 lutego - zatwierdzenie nowego rządu- premier Hashim Thaçi i prezydent Behgjet Pacolli (AKR- najbogatszy kosowski oligarcha), koalicja PDK, AKR i partie mniejszości narodowych.
- 8-9 marca - pierwsze rozmowy kosowsko- serbskie w Brukseli (rezolucja ONZ z września 2010- nadzór nad normalizacją stosunków kosowsko- serbskich przejmuje UE).

- 28 marca - Trybunał Konstytucyjny uznaje wybór Pacollego na prezydenta za niezgodny z konstytucją- brak kworum.
- 7 kwietnia - porozumienie PDK, ARK i LDK- Atifete Jehjade (zastępca komendanta kosowskiej policji) prezydentem Kosowa, ale do czasu zmiany trybu powoływania głowy państwa; do koalicji z ARK doszło ponieważ jej kandydat miał stać się prezydentem, dlatego domagano się reelekcji Pacollego.
- 12 maj - zaatakowano kamieniami i puszkami z czerwoną farbą policję chroniącą przejazdu pierwszego serbskiego negocjatora - Borko Stefanovia, który przybył na rozmowy do Prisztiny.
- 17-18 maja - II tura negocjacji kosowsko- serbskich w Brukseli.
- 2 lipca - kosowsko- serbskie umowy- ułatwienia w ruchu granicznym, uznawanie dyplomów wyższych uczelni oraz dostęp do rejestrów stanu cywilnego.
- 20 lipca - Kosowo nakłada embargo na serbskie produkty- chce wymusić by UE wywarła presję na Serbię.
- 26-27 lipca - atak kosowskich Serbów na posterunek graniczny Jarinje- obrzucenie koktajlami Mołotowa, jeden policjant poniósł śmierć, władze kosowskie próbowały przejąć kontrolę nad przejściami granicznymi.
- 3 sierpnia - porozumienie- KFOR przejmuje kontrolę nad przejściami granicznymi.
- 2 września - porozumienie w sprawie stosunków handlowych- Serbia zobowiązała się uznać kosowskie dokumenty celne, oba państwa mają znieść blokadę importu (embargo serbskie od 2008).

2012

- 14-15 luty - na północy Kosowa władze lokalne zorganizowały referendum- „Czy akceptujesz instytucje tzw. Republiki Kosowa?”.
- 22-24 luty- przełom w negocjacjach kosowsko- serbskich na forum UE- Serbia zgadza się na reprezentację Kosowa na forach międzynarodowych oraz możliwości zabierania przez Kosowo głosu i podpisywanie się we własnym imieniu- Serbia dzięki temu porozumieniu 28.02 otrzymuje status kandydata do UE.
- 8 kwietnia - w Kosowskiej Mitrovicy wybucha bomba- 1 Albańczyk nie żyje, jego żona i dzieci zostały ranne.
- 2 maja - sąd w Prisztinie uwolnił kosowskiego polityka Fatmira Limaja od zarzutu popełnionego zbrodni wojennych- brak dostatecznych dowodów, główny świadek popełnił samobójstwo.
- Limaj był jednym z dowódców partyzantki w wojnie 1998-1999.

- 28 czerwca - na granicy kosowsko-serbskiej odmówiono Serbom wjazdu- jechali oni na obchody 623. Rocznicy bitwy na Kosowym Polu- 30 policjantów kosowskich i 20 Serbów zostaje rannych.
- Lipiec - Sąd Konstytucyjny Kosowa zdecydował, że mandat prezydent Atifete Jahjada będzie wynosił 5 lat i będzie liczony od 7 kwietnia 2011 roku- dnia złożenia przysięgi prezydenckiej. Wcześniejsze postanowienie mówiło, że jej wybór ma być tylko tymczasowy. Prezydent zostaje na stanowisku, ponieważ jej zdaniem jej dymisja wpłynęła by na pogłębienie kryzysu politycznego.
- 10 września - koniec nieformalnego nadzoru państw zachodnich nad Kosowem- Międzynarodowa Grupa Sterująca ISG - pełna suwerenność Kosowa.
- 18 października - parlament Kosowa przyjmuje rezolucję wzywającą do normalizacji stosunków z Serbią, ale przy poszanowaniu suwerenności i integralności terytorialnej Kosowa.
- 22 października - manifestacja w Prisztinie przeciwko dialogowi z Serbią pod egidą UE- 23 osoby zostały ranne, 63 zatrzymano.
- Listopad - Międzynarodowy Trybunał ds. Zbrodni wojennych w dawnej Jugosławii oczyszcza z zarzutów byłego premiera Kosowa Ramusha Haradinaja od zbrodni przeciwko ludzkości popełnione na Serbach podczas walk o niepodległość Kosowa w 1998- brak wystarczających dowodów, niewiarygodne zeznania świadków.
- 3 listopada - demonstracja kobiet w Prisztinie- domaganie się przeprosin ze strony Serbii za konflikt z lat 1998-1999.
- Grudzień - porozumienie z Serbią w sprawie wspólnych punktów granicznych - otwarcie czterech wspólnych punktów granicznych 10 i 31.12.

2013

- Styczeń: Porozumienie o specjalnym funduszu dla północnego Kosowa. Wszystkie podatki oraz opłaty celne uiszczane na terytorium północnego Kosowa będą w całości wykorzystywane na tym obszarze.
- Kwiecień: Porozumienie o normalizacji relacji zakładające szeroką autonomię dla serbskich gmin, wcielenie serbskich funkcjonariuszy policji do służb kosowskich. Ponadto serbska i kosowska nie będą blokowały sobie procesu integracyjnego ze strukturami unijnymi;

- Lipiec: Prisztina ogłosiło amnestię dla Serbów, którzy protestowali przeciw nieuznawanemu Kosowu;
- Lipiec (6.07.): Albania i Kosowo podpisały porozumienie wojskowe
- Wrzesień: Policjant unijnej misji policyjno-prawnej EULEX został trafiony dwoma kulami, gdy nieznani sprawcy ostrzelali pojazd, którym jechał.
- Wrzesień: Porozumienie o telekomunikacji i energii. Zakłada ono uzyskanie przez Kosowo międzynarodowego numeru kierunkowego, rozwiązuje także problem świadczenia usług na terenie Kosowa przez serbskie firmy.
- Listopad: Facebook uznał Kosowo jako państwo

2014

- Czerwiec: Bank Światowy wprowadza program The Energy Efficiency and Renewable Energy Project
- Październik: europejska misja w Kosowie oskarżona o korupcję i defraudację
- Listopad: wizyta szefa albańskiego rządu w Serbii (pierwsza od 70 lat);

2015

- Maj: Międzynarodowa izba sądu okręgowego w Kosovskiej Mitrovicy skazała byłych członków albańskiej partyzantki UCK na kary do 12 lat więzienia za zbrodnie wojenne z lat 1998-1999 (m.in. byli współpracownicy byłego premiera, późniejszego prezydenta Thaciego).
- 25 sierpień: serbscy i kosowscy urzędnicy osiągnęli porozumienie w czterech obszarach unijnych: opieki zdrowotnej, edukacji, planowania obszarów miejskich i wiejskich oraz rozwoju gospodarczego, co stanowi etap normalizacyjny w stosunkach.
- Listopad: opozycyjni deputowani w Kosowie rozpylili we wtorek gaz łzawiący i pieprzowy w parlamencie w Prisztinie, by sprzeciwić się umowie z Serbią
- 9 listopad: Kosowo nie zostało przyjęte do UNESCO. Zabrakło trzech głosów

2016

- Styczeń: PE opowiedział się za ratyfikacją umowy UE z Kosowem. Jej zadaniem ma być wzmocnienie współpracy gospodarczej i handlowej oraz przybliżenie tego kraju do standardów unijnych;
- Marzec: rozpoczęcie misji wojskowej SILVER SABER z ramienia NATO

- Marzec: (28.03.) Kosowo i USA podpisały umowę o ekstradycji
- Kwiecień: Hashim Thaci został zaprzysiężony przez parlament na prezydenta Kosowa. Opozycja zarzuca byłemu premierowi korupcję, dlatego odbyły się protesty
- Maj: KE wypowiedziała się za zniesieniem wiz Schengen dla Kosowian
- Czerwiec (9.06): Kosowo wraz Gibraltarem zostały członkami 2018 FIFA World Cup.

Marta Kołczyńska 2007/2008, Monika Skrzyszewska 2012/2013, Magdalena Bryś 2013/2016